

СНІГ приємно рипів під новими черевиками недавно звільненого в запас сержанта Миколи Бачука. Крокуючи по безлюдній вулиці рідного села, Бачук не без гордості згадав, як «розкуркулив» молодого солдата перед своїм від'їздом додому. Бо вдома, виявилось, ні взуття, ні одягу не купити ніде. Правда, автомашина завозить до магазину товари регулярно, але поліції, як завжди, порожні. І блату ніякого. Батько, підвоччик на фермі, заробітки звісно які має, та й хильнути любити мало не щодня, а мати на пенсію з доярок пішла минулого року, хворіє часто. Місяць як з армії, пора визначитись. Вчора знову повторилась сварка з батьком про роботу. Ненька ж додала про одруження, госпо-

тону Миколи. — Вчора поїхала в районцентр за ліками, а назад, — пішки, бо автобуси не ходять. Вісім кілометрів, мороз, вітер льодовий. А сьогодні двох хворих направила в райполіклініку, тепер сиджу, думаю, як вони додому повернуться. Та й вдома їм лікуватись нічим, бо з того жебрацького асортименту ліків, що одержуємо на район, все краще щезає і потім з'являється в Польщі разом з нашими туристами. Ну як так далі жити, скажіть?!

Видно, Софія давно хотіла висловити комусь наболіле. І Микола мовчав, не сміючи перервати її мову.

— Як так жити, — повторила з притиском вона.

— Сьогодні ж була на виклику. Бабуся з хворим серцем лежить, встати не мо-

ля цього ваше запитання задала мені мати. Вона, як і ваша, все життя дояркою, сама із сили вибивалась, щоб мені освіту дати, бо батечко кинув її, коли мені було півроку. Я ж зопалу відповіла неньці, що їду в монастир. Дійсно, ця думка приходила мені в голову не раз. Адже боляче і соромно чути, як не миряться між собою віруючі різних релігійних течій. Навіть у нашому селі. Та їду якось з міста сюди, в автобусі тіснота, давка страшenna. Вагітну жінку натовп при посадці здушив, в салоні ж ніхто не дав місця сісти, вона і знепритомніла. Я — в крик, зупинила автобус, винесли на свіже повітря. Відійшла, посадила спереду. Стояла над нею до самого села і думала. Хіба допомогти іншому — не віра, точніше, не її яскравий прояв? Врятувати хоч одну людину від смерті і взагалі робити добро щоденно, тихо, безкорисливо — хіба то не віра? В цих роздумах і потьмянів мій намір стати монахинєю.

Останні слова Софія промовила майже пошепки, бо новий приступ кашлю здучив її, і вона півобличчя закривала хустинкою. В цю мить ляснула хвіртка, і Микола через вікно побачив, як жіноча постать промай-

Медсестра Софія

ОПОВІДАННЯ

дарство, бачите, на одних жіночих руках тримається... Микола на ходу нервово закуриє. Сутеніло.

Парубок минув церкву і в нерішучості зупинився поряд будиночка медпункту: Сюди він заходив кілька разів за ліками для матері. І щоразу ніяківів перед молоденькою дівчиною-медсестрою Софією, яка ретельно розповідала про вживання кожної з виданих Миколі пігулок. Саме та суха офіційність спілкування Софії, з ним, бравим сержантом запасу, надавала якусь особливу чарівність дівчині. Даремне потім він шукав Софію на дискотеках у сільському клубі, щоб познайомитись ближче. «Треба промацати ґрунт», — вирішив Микола. Поправив свою дембельську ушанку, викинув цигарку і твердим кроком рушив до медпункту.

В прийомній світла не вмикали, в суміжній кімнаті біля стіни горів електрокамін, а за столом біля вікна сиділа у білому халаті Софія. Кидалась в очі ідеальна чистота, порядком, пахло ліками. За вікном виднілась хвіртка, вулиця і частина церковного двору.

Привітались.

— Сідайте, — показала очима на стілець. — Як мама?

— Нічого, немов би краще, — видихнув парубок, швидко набрав повітря і проговорив: — Яюсь сумно живеє: ні на танцях у клубі, ні з компанією вас на вулиці не побачиш. В наші-то роки!.. Не годиться так...

Дівчина раптом закашлялась, прикриваючи рот хустинкою.

— Ось і сама, здається, захворіла, — сказала, наче не зрозуміла запитального

жє, бо напередодні в магазині нагримали, коли спитала, чому так довго не продають товарів по запрошеннях. Є запрошення, купони, талони — і все, страшнний дефіцит майже всього. І головне — доброті! Скільки в книгах читала, в кіно бачила, як біда згуртує людей. Тепер рік після училища працюю і щодня дізнаюсь про інше. Спекуляція, хамство, насильство. Влада якась безсила: хто що хоче, те і робить в тій же торгівлі, на тому ж транспорті, з тими ж ліками...

Дівчина подивилась у вікно, зітхнула. Минуло кілька хвилин.

— Ну, світ не без добрих людей, — озвався парубок, аби щось сказати. Потім, згадавши мету свого візиту, продовжив. — Головне, по-моєму, знайти собі вірного друга. Мабуть, у вас є хлопець, чи в армії він?

Софія глянула на співбесідника і вперше за розмову посміхнулась. Але і посмішка видалась з гірчиноюю.

— Ходив один, — писав. Вірила. Та перейшла дорогу інша — дочка голови колгоспу. На ній і одружився півроку тому. Жити хочу по-людськи, казав. Він по-своєму правий.

Дівчина знову подивилась надвір, де за будівлею церкви ледь червонів захід вечірнього сонця.

— Знаєте, невдовзі піс-

як жіноча постать промайнула через двір медпункту. Відчинились двері, і якась незнайома парубку жінка з порогу запричитала:

— Ой, голуубонько, у дитини температура, горить! Що робити, не знаю!

Софія схопилась, швидко вдягнула пальто, взяла свою сумку і вийшла надвір з жінкою. Бачук провів їх за хвіртку, рушив, було, до магазину, та раптом почув за спиною: «Сусіде! Я дро- ва з лісу привіз, ходи розвантажувати!». Батьків колега Охрім на ходу тиснув руку Миколі і одночасно потягнув його в напрямку свого руху.

Парубок йшов поряд з сусідом, думає про Софію, відчувачи в собі приплив душевної теплоти і бадьорості. Згодом на кузові автомобіля він жбурляв униз метрові колодки і шепотів: «Віра... монастир... добро... любов. Так, любов, віра безсилі без добра. Тож і сенс буття — у його творінні. Як просто, вірно і глибоко. Чому ж я раніше цього не знав? Знав, а не відчував. Тепер же знаю по-справжньому».

Цілий рій думок носився у його голові. Микола зіскочив з порожнього кузова і мовчки подався додому. Охрім щось гукав йому вслід про могорич, але парубок лише махнув рукою, зайшов до рідного обійстя і довго ще стояв надворі, дивлячись на зоряне небо, з своїми думками про людське життя.

А. КАРДАШ.

с. Липки.